Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

('Η 'Ιουλία στὸν ἱππότη ντὲ Σαὶν-Πρέ).

Γλυκέ μου φίλε,

Τί ἄσχημη κακοτοπιά, ἀλήθεια, γιὰ δυὸ πουλιὰ ποὺ τὰ μαραίνει ἡ δίψα τῆς ἀγάπης, νὰ βρεθοῦν στὴ μέση μιᾶς παρέας!...

Μιᾶς παρέας ποὺ τοὺς μυρίστηκε καὶ μοχθηρὰ τοὺς παρακολουθεῖ. Τί λὲς κι' ἐσὺ γι' αὐτό; Δὲν ἔννοιωσες καὶ σὺ στενοχωρία; Ἀναγκαζόσουν νὰ χαμηλοβλέπῃς καὶ νὰ καμώνεσαι πῶς οὔτε κὰν ὑπάρχω γιὰ σένα. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ.

Γελοῦσα καὶ μιλοῦσα μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλες... Χωρὶς κὰν νὰ τὸ νοιώθουν, τοὺς ἔδενα, χωρὶς νὰ φαίνωμαι, τὴ γλῶσσα τους μὲ γλωσσοδέτη... Τὴ γλῶσσα τους τὴ φαρμακερή, ποὺ εἶχε πάρει φόρα καὶ κόντευε νὰ μᾶς χωρίσῃ, λατρεία μου χρυσῆ...

Ἤσουν φουρκισμένος μαζύ μου... Εἶχες δίκηο... Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν σὲ πλησίασα... Οὔτε κὰν ἕνας χορὸς δὲν ξάλισε τὰ κεφαλάκια μας τὰ δυὸ μὲ τὸ μεθυστικὸ στροβίλισμά του... Ξεροκοκκινίζες, ξεφούσαγες, φούσκωνες, ξεφούσκωνες... Κι' ἔδειξες ὕστερα τὴ μοχθηρὴ ψυχή σου παίρνοντας τὸ καπέλλο σου κι' ἀφίνοντάς με μονοχή, νὰ βγάλω ἐγὼ τὰ κάστανα ἀπ' τὴ φωτιά...

Γιατί ὅλ' αὐτά, ἀγαπημένε μου;... Τόσο κουτοὶ εἶσαστε σεῖς οἱ ἄνδρες, ἐπὶ τέλους; Ἀπὸ καλό μου νομίζεις πῶς φέρθηκα ὅπως μὲ εἶδες νὰ φερθῶ;... Ἤθελες μήπως νὰ σὲ χάσω;... Νὰ μὲ ξαναβάλουν οἱ γονεῖς μου στὶς Καλογρηές;

Κι' ὅμως αὐτὸ θὰ πάθαινα, ἂν ἄφινα νὰ νοιώσουν κάτι ἡ ὀχιὲς ποὺ μᾶς τριγύριζαν... Πόσο μοῦ κόστιζε, χρυσέ μου, νὰ προσποιοῦμαι ἀδιαφορία σὲ σένα!... Σὲ σένα ποὺ μοῦ εἶσαι ὁλόκληρος ὁ κόσμος, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου... Μὰ τί ἤθελες νὰ κάνω, περιστέρι μου;

Καλύτερα νὰ μὴ βλεπόμαστε σὲ τέτοιες περιστάσεις... Γιατὶ εἶνε δύσκολο νὰ φαινόμαστε ἀτάραχοι, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ψυχή μας πλημμυρίζει ἀπὸ ἀγάπη... Πῶς μποροῦμε νἄχουμε τὸ νοῦ μας σὲ τόσα μικροπράγματα, σὲ τόσες λεπτομέρειες ὑποδοχῆς καὶ φιλοφρονημάτων γιὰ τόσους καλεσμένους, τὴν ὥρα ποὺ τὸ μυαλό μας γιὰ ἕνα μονάχα πρόσωπο διψάει ν' ἀσχοληθῇ;...

Πῶς νὰ βάλῃς χαλινάρι στὰ μάτια καὶ στὰ λόγια σου, τὴν ὥρα ποὺ ἡ καρδιά σου φτερουγίζει στὸν ἀγαπημένο σου;... Νομίζεις πειὰ πῶς ὅλοι σὲ κυττοῦν, πῶς ὅλοι ξέρουνε τὸ μυστικό σου, κι' ἀπ' ὅλους πειὰ φιλάγεσαι σὰν δραπέτης τῶν κατέργων...

Ὑπομονή, χρυσέ μου... Ἴσως νἄχουμε ἄδικο κι' οἱ δυό μας... Ἴσως γιὰ ὅλ' αὐτὰ νὰ φταίῃ τὸ μυαλό μας...

Εἴμαστε δυὸ ταραγμένες, ἔνοχες συνειδήσεις... Ξέρομε πῶς ἂν μαθευτεῖ κάτι, ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας τὴ μυστική, ἐμεῖς πρῶτοι-πρῶτοι θὰ πληρώσουμε τὶς ἰσοβάρές της συνέπειες... Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους τὸ φοβισμένο μας μυαλὸ καὶ ἡ τρελλή μας φαντασία ἴσως νὰ μᾶς τροιβάῃ στὸν κατήφορο τῆς πλάνης... Ἴσως νὰ νομίζουμε ἐχθροὺς καὶ προδότες τοῦ εὐτυχισμένου, τοῦ ἡδονικοῦ μας μυστικοῦ, ἀνθρώπους ποὺ θέλαμε καὶ θέλουν πάντα τὸ καλό μας, καὶ μάλιστα ἀνθρώπους ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουνε, οἱ δύστυχοι, ἰδέα γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ τόσο μᾶς ταράζει...

Ἡ ἐξαδέλφη μου σὲ πρόσεξε, λατρεία μου γλυκειά... Τῆς φαινόσουν, καθὼς μοῦλεγε, ἄνω ποταμῶν... Δὲν μιλοῦσες, δὲν γελοῦσες, μὲ κομμὶ δὲν χόρευες κι' ὅλο γύρω μου ἐρχόσουν... Καί, Κύριος οἶδε πῶς θὰ τὰ θαλάσσωνες κατόπιν, ἂν δὲν ἔπαιρνες τὸ καπελλάκι σου νὰ φύγῃς!...

Βλέπεις λοιπόν, κακόπαιδο, πῶς μᾶς προσέχουν κι' ἄλλοι, ἀπὸ δικό μας φταῖξιμο μονάχα;

Ἂς μὴν ἰδωθοῦμε λίγο καιρό. Βάλε κάποιο χαλινάρι στὴ λαχτάρα τῆς καρδιᾶς σου, ὅπως ἀναγκάστηκα νὰ βάλω ἐγώ, μὴ μὲ ταράζεις μὲ τὴ γλυκειά σου παρουσία κι' ἄσε μου τὴν ἀπαραίτητη γαλήνη τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ σκεφθῶ μονάχη μου πῶς θὰ ξεμπλέξουμε... Νὰ περιμένῃς πάντα γράμμα μου αὐτὲς τὶς μέρες...

Θὰ στενοχωρηθῆς... Θὰ σοῦ κοστίσῃ... Μὰ θὰ φροντίσω πολὺ-πολὺ γρήγορα νὰ πάρῃς νέα μου εὐχάριστα... Νέα ποὺ θὰ χαρίσουν στὶς καρδιές μας, τὶς γεμάτες ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη, τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία, ποὺ τόσο κινδυνεύσαμε μὲ τὴ διαγωγή μας νὰ τὰ χάσουμε.

Ὠρεβουάρ, γλυκειά μου λατρεία... Ὠρεβουάρ...

Η ΙΟΥΛΙΑ ΣΟΥ

* * *

('Ο ἱππότης ντὲ Σαὶν-Πρὲ στὴν 'Ιουλία).

Ὠμορφό μου κορίτσι,

Τί παράξενα ποὺ εἶνε τὰ καμώματα τῆς Ἀγάπης!... Σὲ τί πέλαγος, σὲ τί χάος ρίχνουν αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦν!... Αὐτοὺς ποὺ εἶνε οἱ ἀγαπημένοι τοῦ καλοῦ Θεοῦ μας... Γιατὶ μονάχα ὅσοι ἀγαποῦν εἶνε καὶ οἱ ἐκλεκτοί του...

Καὶ ὅποιον ἀγαπᾶ ὁ Κύριος, παιδεύει... Εἶνε σωστὴ ἡ σκέψη ἡ πολύτιμη, ποὺ ξεχειλίζει ἀπ' τὴν παραπάνω φράσι...

Σὲ λατρεύω σὰν Θεά μου... Σὲ προσκυνῶ ὅπως προσκυνεῖ ἀπ' τὴν κούφωσι στρατοκόπι τὸν ὕπνο τὸν λυτρωτὴ καὶ τ' ὄνειρο τὸ πλάνο...

Ἡ ὕπαρξί μου εἶνε ἀχώριστα δεμένη μὲ τὴ γλυκειά σου, τὴν ἀγνὴ τὴν ὕπαρξι, μὰ ὅμως ἀκόμα σὲ διψάω...

Μὲ λατρεύεις... Τὸ νοιώθω, σὲ πιστεύω, ἀνεβαίνω στὰ οὐράνια γι' αὐτό, κι' ὅμως στενάζω ἀπὸ πίκρα... Τρέμω μήπως σὲ χάσω...

Εἶμαι ἄδικος... Ἡ καρδιά μου, ἡ ἄδικη κι' ἀχόρταγη καρδιά μου, διψάει ἀκόμα τὴν ἀγάπη σου κι' ἂς χάρισες ἐσὺ ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί σου στὴ λαίμαργη ἐπιθυμία της...

Εἶσαι καλὴ ἐσύ... Ἀφάνταστα καλή... Καὶ δὲν παρεξηγεῖς τὸ ἄθλιο αὐτὸ χαμίνι, ποὺ ὅλο σὲ γκρινιάζει, ποὺ ὅλα ὅσα θέλησε τοῦ τἄδωσες κι' ἀκόμα παραπονεμένο εἶνε...

Μὰ ἂν ἡ καλωσύνη σου καὶ ἡ γλυκειὰ ψυχή σου τὸ ἀφίνει ἀτιμώρητο, ἡ τιμωρία ποὺ τοῦ πρέπει τοῦρχεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Μὴ σοῦ φανεῖ παράξενο, ἀστέρι μου ἀγαπημένο... Ἐγὼ ὁ ἴδιος τιμωρῶ τὸν ἑαυτό μου... Ἡ ταραγμένη φαντασία μου διώχνει τὴ γαλήνη τῆς ἀγάπης καὶ μὲ καταντάει ἀνήσυχον μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς εὐτυχίας ποὺ βρίσκομαι ὅταν σὲ βλέπω...

Ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ μύριες φορὲς τὸ διάβασα... Σκύβω μὲ θλῖψι τὸ κεφάλι στὴν ὑπέρτατη αὐτὴ ἀνάγκη, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον... Ἡ λογική μου συμφωνεῖ μαζύ σου, μὰ ἡ ψυχή μου ἐπαναστατεῖ καὶ μὲ σπρώχνει νὰ σοῦ φανερώσω κάποια πικρή της σκέψη.

Νοιώθω πῶς θὰ σοῦ κοστίσῃ... Μὰ θὰ σοῦ τὸ πῶ... Θὰ στὸ φωνάξω... Μάθε το, γιατὶ εἶνε ἀλήθεια καὶ τὶς ἀλήθειες θὰ σοῦ τὶς βροντοφωνάζω:

Λοιπόν, μοῦ γράφεις πῶς πρέπει νὰ περιοριστοῦμε λίγο... Πῶς κάποιος κανόνας, κάποιος νόμος, τὸ ἴδιο μας συμφέρον τέλος πάντων ἐπιβάλλει νὰ μὴ συχνοβλεπόμαστε... Καὶ πῶς πρέπει νὰ σκύψουμε κεφάλι μπρὸς στὴ λογικὴ καὶ νὰ βάλουμε κάποιο χαλινάρι στὴ δίψα τῆς καρδιᾶς μας, ποὺ σπαρταρίζει ἀπὸ ἀγάπη...

Τὰ διάβασα λοιπόν, χρυσῆ μου, τὰ σωστὰ αὐτά σου λόγια καὶ κάποιο π ε ῖ σ μ α μυστικὸ δαγκάνει τὴν ψυχή μου!... Ναί... Κάποιο πεῖσμα μὲ ταράζει, γιατὶ βλέπω πῶς μόνον σὲ μένα θὰ ξεσπάσουν. Κι' ὅτι σύ, ποὺ λογαριάζεσαι γιὰ «φῦλον ἀσθενές», ἐσὺ εἶσαι ἡ δυνατώτερη... Ἐσὺ ἀντέχεις στὶς κακοτοπιὲς αὐτές... Ἐσὺ ἀντιστέκεσαι μὲ δύναμι στῆς καρδιᾶς σου τὴ φωνὴ καὶ τὴν ἐπιθυμία, κι' ἐγώ, ἕνα ψεύτικο «φῦλον ἰσχυρόν», παραδέρνω σὰν ἀδύναμο παιδὶ στὰ νύχια τῆς ἀμφιβολίας!...

Βλέπεις;... Δὲν τὸ κράτησα μέσα στὴν ψυχή μου, κλεισμένο καὶ κρυμμένο... Στὸ εἶπα... Καὶ λέγοντάς σου το, μὲ πίκρα ἀναλογιέμαι: Μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ, ὅπως ἐγὼ ἐσένα;

Ἂν ὄ χ ι... τότε εἶνε φυσικὸ νὰ βάζῃς νόμους στὴν ἀγάπη καὶ νὰ τὴν κανονίζῃς μόνη σου καὶ ὅπως σοῦ κατέβει!...

Ἂν ν α ί... τότε γράψε μου ἀμέσως, ποῦ βρίσκεις ἐσὺ τὴ δύναμι καὶ συμμορφώνεσαι πιστὰ στῆς λογικῆς τὶς ὑποδείξεις, ἐσύ, μιὰ τρυφερὴ καὶ εὔθραυστη πεταλουδίτσα...

Ὅσο πιὸ γρήγορα μοῦ ἀπαντήσεις, τόσο πιὸ λίγο θὰ ματώσῃ ἡ ψυχή μου... Χίλια φιλιά, ἀγάπη μου ἀφάνταστη...

Σ.